

Un pols al gegant de la FIFA

Les sancions de la FIFA al FC Barcelona per contractació de menors d'edat s'haurien pogut evitar. Però la directiva de Sandro Rosell va actuar amb menyspreu i altivesa sense preveure la desproporcionada reacció de la totpoderosa federació internacional.

Reportatge d'Adrià Soldevila

El 24 de gener del 2014, Josep Maria Bartomeu accedia a la presidència del FC Barcelona després de la renúncia, un dia abans, del seu cap Sandro Rosell, l'home que havia complert un somni en proclamar-se president l'1 de juliol del 2010. Tres anys i mig després d'aquella fita, el gran empresari barceloní sortia per la porta del darrere empaitat pels errors comesos i essent conscient que el seu model de negoci empresarial no es podia aplicar de la mateixa manera en un club de futbol propietat de 150.000 socis. Les

notícies volen, les operacions realitzades dins l'entitat s'estenen per tota la xarxa de mitjans informatius i és impossible que el soci desconegui què passa i qui mou els fils del seu club.

Sandro Rosell, amb la seva forma de liderar el Barça, va deixar en mans de Bartomeu un ens ple de problemes. Pocs dies abans de la seva sortida, el soci Jordi Cases havia fet esclatar el cas Neymar, un escàndol que, a hores d'ara, continua allargant els seus tentacles. Juntament amb el cas Neymar, l'ex-president va deixar l'entitat blau-grana amb un forat

al buc i amb el vaixell al mig de l'oceà. La FIFA, màxim organisme del futbol mundial, tenia preparada una dura sanció per al Barça per l'incompliment reiterat del Reglament sobre l'Estatut de Transferència de Jugadors. "No s'atreviran", va ser la frase més repetida per l'aleshores president del club, mesos abans de la seva fugida per la sortida d'emergència. Potser Rosell va pensar que la resposta a les constants sol·licituds d'informació per part de la FIFA sobre els futbolistes menors d'edat incorporats en els darrers anys havia d'anar en consonància amb la

